

HỒI 06

TÔ CHỨC NGUYÊN LÃO HỘI

Sáng sớm hôm sau, trong núi vẫn còn sương mù dày đặc, căn nhà gỗ nhỏ giống như đang trôi nổi trong đám mây, mở cửa nhìn ra ngoài, ngay cả người mình, cũng trôi trôi nổi nổi, như lục bình trên mặt nước.

Trên đời này, không phải vốn có những người như lục bình trôi nổi như vậy sao?

Không có ký thác, không có căn rễ.

Lục Tiểu Phụng thở ra, đóng mạnh cửa lại, tâm tình của chàng đang xuống thấp như một anh con trai đang nhìn tình nhân lên kiệu hoa về nhà chồng.

Sáng sớm hôm nay, tiếng động còn làm cho chàng cảm thấy chút gì khoan khoái được, là tiếng gõ cửa đem cơm lại.

Người đem cơm lại là một gã mặt rỗ, gương mặt ngơ ngáo, hàm răng vàng khè, toàn thân trên dưới chỉ có một chỗ làm người ta có thể nhìn được mắt, là cái hộp thức ăn cầm trên tay.

Trong hộp dĩ nhiên là có sáu món ăn và một món canh, còn có cơm trắng. Sáu đĩa đồ ăn đựng những món Lục Tiểu Phụng đã đặt tối hôm qua.

Nhưng mỗi món chỉ có một nhúm, một nhúm thật nhỏ, người mắt không tốt sẽ không thấy được, gió lớn một tí, e sẽ bị thổi bay đi mất.

Tuyệt nhất là món thịt vịt tam tiên, chỉ có một cục xương, một miếng da vịt, một sợi lông.

Lục Tiểu Phụng la lối om sòm lên:

- Đây là vịt tam tiên sao?

Gã mặt rỗ trừng mắt lên nói:

- Đây không phải là vịt, không lẽ là người sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cho là vịt đi, còn tam tiên đâu?

Gã mặt rỗ nói:

- Lông vịt mới nhổ ra, da vịt mới lột ra, xương vịt cũng rất tươi, không phải là tam tiên đấy sao?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cầm miệng.

Gã mặt rỗ đã đóng cửa “bình” lại một tiếng, hiên ngang bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn sáu món ăn trước mặt, rồi nhìn chén cơm, không biết nên khóc lên ba tiếng, hay cười lên ba tiếng.

Đến bây giờ chàng mới hiểu ra, tại sao cái vị Du Hồn tiên sinh lại thích thú với mấy miếng xương gà như vậy.

Chàng cầm đũa lên, rồi lại đặt xuống, chàng bỗng nghe có người đang than thở phía sau lưng, chỗ cái cửa sổ nhỏ:

- Cái món sườn ram của người còn nhiều hơn của ta hôm qua ít nhất là gấp bội.

Lục Tiểu Phụng không cần quay đầu lại, cũng biết cái vị Du Hồn tiên sinh đã đến, chàng nhin không nổi hỏi ý:

- Những món này ông đã ăn được bao lâu rồi?

Du Hồn nói:

- Ba tháng nay.

Y nhảy thót vào trong nhà, cặp mắt nhìn hau háu vào sáu món ăn để trên bàn, rồi nói tiếp:

- Ăn mấy món này có bí quyết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bí quyết gì?

Du Hồn nói:

- Mỗi món phải ăn thật chậm, tốt nhất là dùng răng cửa từ từ gặm nhấm, sau đó dùng đầu lưỡi nếm, rồi mới thưởng thức mùi vị.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ông còn chưa chết.

Du Hồn nói:

- Bởi vì ta còn chưa muốn chết, người khác muốn ta chết, ta cứ sống đó cho họ xem.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi thở ra nói:

- Ông sống được đến bây giờ cũng không phải là chuyện dễ.

Du Hồn chậm chậm gạt đầu, đuôi mắt bỗng có hai hàng lệ ứa ra.

Lục Tiểu Phụng không nở nhìn thêm, chàng ngã người xuống giường, lấy gối trùm đầu lại.

Du Hồn hỏi:

- Cơm đem lại rồi, sao người còn chưa ăn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông ăn đi, tôi không đói.

Du Hồn nói:

- Bởi vì ngươi cũng phải sống.

Y bỗng giựt lấy cái gói của Lục Tiểu Phụng ra, lớn tiếng nói:

- Ngươi có muốn chết, chi bằng để cho ta đấm cho một quyền chết đi, bởi vì hiện tại, người của ngươi còn có thịt, còn để cho ta ăn được một bữa thỏa thích.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, nhìn gương mặt chỉ còn thừa một lớp da bọc lấy xương đầu, chàng bỗng nói:

- Tôi họ Lục, tên là Lục Tiểu Phụng.

Du Hồn nói:

- Ta biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông? Ông là ai? Tại sao lại đến nơi này?

Lần này Du Hồn không còn lộ vẻ khích động, y chỉ dùng cặp mắt sâu hoắm như đầu lâu, nhìn lom lom vào Lục Tiểu Phụng, rồi hỏi ngược lại:

- Tại sao ngươi lại đến nơi này?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì...

Du Hồn giảnh nói trước:

- Bởi vì ngươi làm chuyện sai lầm, bị người ta bức không có lối đi, chỉ còn nước đi vào đường chết.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Du Hồn nói:

- Hiện tại ngươi trong giang hồ đều cho là ngươi đã chết, Tây Môn Xuy Tuyết chắc cũng cho là ngươi đã chết, vì vậy ngươi mới có thể ở đây mà tiếp tục sống.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông?

Du Hồn nói:

- Ta cũng vậy.

Y lại bổ sung:

- Tướng Quân, Biểu Ca, Câu Tử, Quản Gia Bà... đám người đó đều chung một hoàn cảnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi không hề sợ bọn họ biết lai lịch của tôi là ai.

Du Hồn nói:

- Nhưng bọn họ thì sợ người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Du Hồn nói:

- Bởi vì bọn họ không tin được người, bọn họ tuyệt đối không thể cho ai biết được mình còn sống, nếu không...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu không kẻ thù của họ rất có thể sẽ truy tới nơi đây.

Du Hồn nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông? Ông cũng không tin được tôi?

Du Hồn nói:

- Dù ta có tin được người, ta cũng không nói cho người biết lai lịch của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Ánh mắt của Du Hồn bỗng lộ ra một vẻ thật kỳ quái, không biết đó là sợ hãi hay là thống khổ.

- Ta nói không được, không thể nào...

Miệng y đang lẩm bẩm một mình, phảng phất như đang cảnh cáo mình, thân hình của y thì đã như chiếc bóng u linh bốc lên.

Có điều lần này, Lục Tiểu Phụng đã quyết tâm không để cho y bỏ đi, chàng chụp nhanh lấy tay y, hỏi thêm lần nữa:

- Tại sao?

- Bởi vì...

Du Hồn rút cuộc đã hạ quyết tâm, y cắn chặt răng nói:

- Bởi vì nếu ta nói ra, chúng ta nhất định sẽ không còn là bạn bè nữa.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu, còn muốn hỏi tiếp, nào ngờ bàn tay khẳng khiu của Du Hồn bỗng biến ra mềm như cọng bún, tuột ra khỏi tay chàng.

Chưa có người nào bị Lục Tiểu Phụng nắm lấy rồi còn tuột ra khỏi.

Chàng đang tính chụp lại, Du Hồn đã bay tới khung cửa sổ, chur một oan hồn lãng đãng du thực.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Chàng chưa bao giờ gặp qua người nào luyện được khinh công đến mức độ đó, không chừng chàng đã có nghe qua, hình như chàng có nghe Tư Không Trích Tinh đề cập tới, nhưng ngay cả ký ức đó cũng có vẻ rất mơ hồ.

Bao nhiêu ký ức đều đã dần dần bị mơ hồ đi, Lục Tiểu Phụng bị nhốt trong căn nhà gỗ ấy đã được hai ba ngày.

Là hai ngày? Ba ngày? Hay bốn ngày? Chàng cũng nhớ không rõ. Thì ra, đôi không những làm người ta suy nhược thể lực, nó còn làm cho người ta thương tổn đầu não, làm người ta chỉ nghĩ được tới những điều người ta không nên nghĩ tới, nhưng lại quên đi tất cả những gì mình nên nghĩ tới.

Một người nằm cô đơn một mình chịu đói trong một căn nhà gỗ nhỏ như một cái chuồng bò trâu, cái thứ thống khổ đó, có ai còn chịu đựng được?

Có điều nghe tiếng chuông reo lên bên ngoài, chàng vẫn không nhin được hứng chí muốn nhảy nhót lên.

- Chuông chưa kêu, không được phép ra ngoài.

Hiện tại, chuông đã kêu, chàng nhảy bật dậy, xông ra ngoài, ngay cả giày cũng không kịp xỏ vào, đã xông ra ngoài.

Bên ngoài vẫn còn sương mù, bây giờ đang lúc hoàng hôn.

Ánh tịch dương trong sương mù lấp lánh thành một cầu vồng bảy màu.

Thế giới này rốt cuộc vẫn còn mỹ lệ, còn sống sót được rốt cuộc là một chuyện thật khoan khoái.

Trong đại sảnh vẫn có ba mươi sáu, ba mươi bảy người, Lục Tiểu Phụng không nhận ra được ai.

Những người chàng đã gặp, không ai có mặt ở đó, Câu Hồn sứ giả, Tướng Quân, Du Hồn, Diệp Linh, tại sao bọn họ không lại đây? Còn Độc Cô Mỹ, tại sao vừa vào sơn trang là lão biến mất tăm mất dạng?

Lục Tiểu Phụng tìm một chỗ trong góc ngói xuống, không ai để ý đến chàng, thậm chí không buồn nhìn thêm chàng một nửa con mắt, người nào cũng mặt mày nghiêm trang, tâm tình cũng rất trầm trọng.

Những người sống ở đây, không chừng vốn vẫn như vậy.

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng, chàng ngẩng đầu lên nhìn trước mặt mình, bèn phát hiện ra cái đài cao lúc trước vốn để lò lửa ở đó nấu thịt, bây giờ đang để một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài còn mới nguyên, còn chưa đóng nắp lại.

Người chết là ai? Có phải là Tướng Quân không? Bọn họ gọi Lục Tiểu Phụng lại, có phải là muốn trả thù cho Tướng Quân?

Trong lòng Lục Tiểu Phụng đang bồn chồn không ổn định, chàng bỗng thấy Diệp Linh từ bên ngoài xông vào.

Cô bé thích mặc đồ màu đỏ, thích cười thích nói, bây giờ thì cô đang mặc áo gai sô trắng, không những vậy còn đã khóc qua, khóc rất thương tâm.

Cô vừa xông vào, là phục người xuống quan tài khóc lóc không ngớt.

Lục Tiểu Phụng không thể ngờ cô sẽ vì người khác khóc lóc thương tâm đến như vậy, cô còn hoạt bát nhỏ tuổi xinh đẹp, những chuyện bi thương và bất hạnh, hình như vĩnh viễn không thể giáng xuống người của cô.

Người chết là gì của cô? Tại sao lại chết?

Lục Tiểu Phụng đang chuẩn bị tìm cơ hội an ủi cô một chút, nào ngờ cô bỗng cất tiếng gọi chàng:

- Lục Tiểu Phụng, anh lại đây.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước bước lại.

Chàng nghĩ không ra tại sao Diệp Linh lại kêu mình tới đó, chàng không muốn lại gần lắm.

Nhưng Diệp Linh đang không ngớt thôi thúc chàng, kêu chàng mau mau lại, lại gần chút nữa, rồi bước lên đài.

Chàng ngẩng đầu lên, bèn phát hiện ra, cô đang nhìn mình chăm chăm với cặp mắt dằm lệt và đầy thù hận.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Cô muốn tôi lên đó?

Diệp Linh đang gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lên đó làm gì?

Diệp Linh nói:

- Lên đây nhìn y xem.

“Y” dĩ nhiên là người nằm trong quan tài, một người đã nằm trong quan rồi có gì nữa mà nhìn?

Nhưng thái độ của cô rất kiên quyết, làm như Lục Tiểu Phụng không lên đó nhìn không được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước bước lên đài.

Diệp Linh mở nắp quan tài ra, một mùi hỗn hợp mùi hương nồng nặc với mùi hôi thối, lập tức bốc lên ngập đầy mũi, xác chết trong quan tài cơ hồ đã hoàn toàn rữa ra, tại sao cô nhất định bắt Lục Tiểu Phụng phải nhìn?

Lục Tiểu Phụng nhìn qua một cái, lập tức cơ hồ muốn mửa ra.

Người này chính là Diệp Cô Hồng, người đã tự tử chết trong khu rừng ăn thịt người kia.

Diệp Linh cắn chặt răng, hần học nhìn lom lom vào Lục Tiểu Phụng:

- Anh biết y là ai không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Linh nói:

- Y là anh trai của tôi, anh trai ruột, nếu không phải y đã chiếu cố cho tôi, tôi chết trong cống rãnh từ đời nào rồi.

Ánh mắt của cô đầy bi thương và thù hận:

- Hiện tại y đã chết rồi, anh nói tôi có nên báo thù cho y không?

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu.

Trước giờ chàng không bao giờ tranh chấp với đàn bà con gái, huống gì chuyện này chẳng có gì để tranh biện.

Diệp Linh nói:

- Anh có biết tại sao y chết không?

Lục Tiểu Phụng đã không thể gật đầu, lại cũng chẳng lắc đầu được, cũng không thể phủ nhận, chàng chỉ hận bên cạnh không có thêm một cỗ quan tài nào dư, cho mình chui vào đó luôn.

Diệp Linh cười nhạt nói:

- Thật ra, dù anh không nói, tôi cũng biết.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi cô:

- Biết gì?

Diệp Linh nói:

- Y chết trong khu rừng ngoài đó, chết mới có ba ngày nay, ba ngày nay chỉ có anh tới khu rừng đó thôi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi:

- Không lẽ cô nghĩ rằng tôi giết y sao?

Diệp Linh nói:

- Đúng vậy!

- Sai rồi, người đến khu rừng đó trong vòng ba ngày nay, không phải chỉ có mình y.

Người đứng ra nói dùm cho Lục Tiểu Phụng, chính là người trước sau vẫn biệt tâm biệt tích, Độc Cô Mỹ:

- Ít nhất tôi cũng đã qua đó, tôi cũng từ đó lại đây.

Diệp Linh hỏi:

- Còn có ai khác?

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói:

- Dù tôi không phải là đối thủ của anh cô, người này muốn giết anh cô cũng không khó khăn lắm.

Diệp Linh tức giận hỏi:

- Ông nói ai?

Độc Cô Mỹ nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Cặp mắt của lão đang cười, cười như một con hồ ly già:

- Cái tên này, cô đã nghe qua bao giờ chưa?

Gương mặt của Diệp Linh biến sắc, tên này dĩ nhiên cô đã nghe qua.

Tây Môn Xuy Tuyết!

Thần kiếm của kiếm, kiếm thần của người!

Cái tên đó bất kỳ ai chỉ cần nghe qua một lần là không bao giờ quên.

Độc Cô Mỹ liếc mắt nhìn cô nói:

- Huống gì, lúc đó Lục Tiểu Phụng bị thương cũng nặng lắm, tối đa chỉ tính có một nửa Lục Tiểu Phụng, làm sao đối phó được với một Tiểu Bạch Long của Võ Đương?

Diệp Linh lại la lên:

- Ông nói láo!

Độc Cô Mỹ thở ra nói:

- Một lão già lục thân bất nhận làm sao đi nói láo giùm cho người khác?

Đêm có sương mù, đường hiểm trở.

Bọn họ đi sát vai với nhau trên con đường nhỏ, bọn họ đã từng đi qua một con đường thật dài bên nhau.

Con đường ấy còn hiểm trở hơn bây giờ nhiều, đấy vốn là con đường chết.

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc mở miệng ra:

- Một lão già lục thân bất nhận làm sao đi nói láo giùm cho tôi vậy?

Độc Cô Mỹ cười cười nói:

- Bởi vì lão già này thích người.

Lão vội vã nói tiếp:

- May mà lão già này không có cái bệnh của gã Phán Yến Tử đó, vì vậy người khỏi cần lo lắng gì cả.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, cười lớn:

- Lão già này có rượu không?

Độc Cô Mỹ nói:

- Không những có rượu, còn có thịt.

Lục Tiểu Phụng cười luôn cả cặp mắt:

- Thật không?

Độc Cô Mỹ nói:

- Bạn của ta, chính là bạn của người.

Rượu là rượu ngon, bạn cũng là bạn tốt.

Đối với một người thích uống rượu mà nói, bạn tốt có nghĩa là, thường thường ám chỉ người có tử lượng rất khá.

Người bạn này không những uống rượu thoải mái, ăn nói cũng rất mau mắn, vài ly rượu xuống bụng rồi, lão bỗng hỏi:

- Ta biết người là Lục Tiểu Phụng, người có biết ta là ai không?

- Không biết.

- Tại sao người không hỏi?

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười khò:

- Bởi vì tôi đã được dặn kỹ lắm rồi.

- Ông hỏi người ta, không ai chịu nói?

- Ừ.

- Nhưng ta không phải là người ta, ta chính là ta.

Lão cầm bàn tay trái đưa ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, dùng tay phải múc lên một cục thịt.

Thật là móc lên, bởi vì bàn tay phải của lão không phải là bàn tay, mà là một móc câu, một cái móc câu bằng sắt.

- Ông là Câu Tử phải không?

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc sực nghĩ ra?

Câu Tử thừa nhận:

- Ta biết nhất định ngươi có nghe người khác nói về ta, nhưng có một chuyện chắc chắn ngươi không biết.

- Chuyện gì?

- Cái hôm đầu tiên ngươi đến, ta đã muốn kết bạn với ngươi.

Lão vỗ vỗ vào vai Độc Cô Mỹ:

- Bởi vì bạn bè của ngươi, là bạn bè của ta, kẻ địch của ngươi, cũng là kẻ địch của ta.

- Bạn của chúng ta là y, còn kẻ địch của chúng ta là ai?

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt:

- Ông là...

Câu Tử nói:

- Ta là Hải Kỳ Khoát.

Lục Tiểu Phụng càng kinh ngạc:

- Là kẻ năm xưa oai chấn Thất Hải, Độc Tý Thần Long Hải Kỳ Khoát?

Hải Kỳ Khoát ngẩng mặt cười lớn:

- Không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng biết được tới danh hiệu của Hải mỗ.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão, ánh mắt đang lộ vẻ kinh ngạc bỗng biến thành nghi ngờ, chàng bỗng lắc đầu nói:

- Không phải, Hải Kỳ Khoát đã bị chìm thuyền chết đuối ngoài biển khơi từ lâu.

Hải Kỳ Khoát cười càng khoan khoái:

- Người chết là một kẻ khác, một kẻ mặc áo cốn long bào của ta, đeo thanh cốn long đao của ta, một con quỷ thể mạng rất giống ta.

Lão lại giải thích thêm:

- Những người nơi đây, ai ai cũng đều đã chết ở ngoài kia một lần rồi, không phải ngươi cũng đã vậy sao?

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc cũng đã hiểu ra:

- Nơi đây vốn là U Linh sơn trang, chỉ có người chết rồi mới được vào.

Hải Kỳ Khoát cười lớn nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết mà biết chúng ta còn ở đây uống rượu ăn thịt thể này, chỉ sợ y tức hộc máu ra mà chết.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Xem ra nơi đây chắc tôi cũng sẽ có không ít bạn bè.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Không sai tí nào, nơi đây ít nhất cũng có mười sáu người bị Tây Môn Xuy Tuyết bức bách phải lại.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng loang loáng, chàng hỏi lão:

- Có người nào bị tôi ép lại đây không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Dù cho có, ông cũng không cần lo lắng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì tôi đã có bạn bè như các ông đây.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Không sai tí nào.

Lão cười lớn, nâng ly lên, bỗng hạ giọng nói:

- Chỉ có một người ông phải đặc biệt lưu ý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Thật ra, hắn chẳng thể coi là một người, hắn chỉ bất quá là một thứ du hồn thể thôi.

Lục Tiểu Phụng thất thanh hỏi:

- Du Hồn?

Hải Kỳ Khoát hỏi ngược lại:

- Người đã gặp hắn ta?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Người có biết hắn là ai không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi rất muốn biết.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nơi đây có một tổ chức rất kỳ quái, tên là Nguyên Lão hội, lúc lão Dao Bả Tử không ở nơi đây, bao nhiêu chuyện đều do Nguyên Lão hội phụ trách.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người trong Nguyên Lão hội, dĩ nhiên đều là nguyên lão, các hạ dĩ nhiên cũng là một trong những người đó.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Trừ ta ra, Nguyên Lão hội còn có tám người, thật ra, chân chính nguyên lão, chỉ có hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai người nào?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Một người là Du Hồn, một người là Câu Hồn, bọn họ và cha của anh em nhà họ Diệp, đều là những người năm xưa cùng lão Dao Bả Tử dựng nên cơ nghiệp này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì điểm đó, mà tôi phải đặc biệt lưu ý đến y?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Còn có một điểm nữa.

Lục Tiểu Phụng cầm ly rượu lên, chờ lão nói tiếp.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hắn là nguyên lão nơi đây, hắn muốn giết ngươi, tùy thời tùy lúc đều có cơ hội, còn ngươi, ngươi còn chẳng được đụng đến hắn nữa là khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y có lý do để giết tôi không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lý do gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi giết con của hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Con của y là ai?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Phi Thiên Ngọc Hồ.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật sâu, chàng bỗng cảm thấy ly rượu vừa uống vào đã biến thành ra chất đắng.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hắc Hồ bang vốn do hắc sáng lập ra, đến lúc căn cơ của Hắc Hồ bang sắp ổn định rồi, hắc lại theo lão Dao Bả Tử đến đây, bởi vì hắc cũng đắc tội với một người không thể đắc tội được, hắc cũng bị bức không còn đường nào để đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đắc tội với người nào?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Mộc đạo nhân, đệ nhất danh túc của phái Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại hít sâu vào một hơi nữa, đến bây giờ chàng mới hiểu ra, tại sao Du Hồn không chịu nói lai lịch của mình cho chàng nghe.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hắc Hồ bang bị hủy diệt trong tay ngươi, Mộc đạo nhân lại tấu xảo là bạn thân của ngươi, ngươi thử xem, hắc có đủ lý do để giết ngươi hay không?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Có.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Cái chuyện chết người là, tuy ngươi biết hắc muốn giết ngươi, nhưng ngươi lại không được đụng vào hắc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì y là nguyên lão trong các nguyên lão?

Hải Kỳ Khoát gật gù đầu nói:

- Trừ hắc ra, trong Nguyên Lão hội còn có tám người, nếu ngươi giết hắc, tám người kia sẽ không buông tha cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Vì vậy tôi chỉ còn nước đợi y lại động thủ.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Không đến lúc đánh một phát là trúng, hấn sẽ không ra tay, hiện tại hấn còn chưa làm gì, không chừng bởi vì hấn còn đang chờ cơ hội.

Lục Tiểu Phụng tuy không nói gì, nhưng chàng không hề đóng miệng lại.

Cái miệng của chàng đang bặm uống rượu.

Hải Kỳ Khoát thở ra nói:

- Nếu ngươi đã uống say, cơ hội của hấn đã đến rồi đấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nhưng ngươi còn đang uống?

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng, chàng nói:

- Y đã là nguyên lão, trước sau gì cũng sẽ có cơ hội, tại sao tôi còn không thừa dịp trước khi chưa chết uống thêm vài ly.

Uống rượu không giống như ăn cơm.

Bình thời một người ăn ba chén cơm, nhất định sẽ ăn không được hai chục chén, nhưng bình thời uống rượu không say, có lúc chỉ vài ly đã say khướt.

Lục Tiểu Phụng đã say rồi sao?

- Tôi còn chưa say.

Chàng đẩy Độc Cô Mỹ và Hải Kỳ Khoát ra:

- Tôi còn biết đường về nhà, các ông khỏi cần đưa tôi.

Quả thật chàng không hề đi lầm đường.

Có lúc, một người dù uống say không biết trời trăng gì cả, vẫn cứ nhận ra đường về nhà, về nhà rồi mới đổ ầm xuống. Nếu là một người uống rượu, nhất định sẽ có cái kinh nghiệm đó.

Lục Tiểu Phụng có kinh nghiệm đó, chàng thường thường có.

- Đây là nhà của ta.

Mọi người ai cũng thích.

Phía trước có ao nuôi cá Phía sau có trồng hoa.

Tuy căn nhà nhỏ bằng gỗ, phía trước không có nuôi cá, phía sau không có trồng hoa, nhưng cũng là nhà của chàng.

Một kẻ lãng tử không căn rễ, say rượu bí tỉ, bỗng phát hiện mình còn có nhà để về.

Đây là thứ cảm giác khoan khoái biết bao nhiêu? Trừ những kẻ lãng tử như chúng ta ra, còn ai biết được cái cảm giác đó?

Lục Tiểu Phụng lại cất tiếng hát cái bài đồng ca lên, giọng ca rất lớn, bởi vì chàng phát hiện ra, cái giọng của mình, càng lúc càng tốt.

Trong phòng không có đèn, nhưng chàng vừa đẩy cửa ra, lập tức cảm thấy bên trong có người.

- Tôi biết ông là ai, ông không nói ra tôi cũng biết.

Lục Tiểu Phụng đang cười, tiếng cười rất lớn.

- Ông là Du Hồn, là nguyên lão của nơi đây, ông ở đây chờ tôi, có phải là muốn giết tôi thật không?

Người trong phòng vẫn chưa mở miệng ra.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói:

- Dù ông có muốn giết tôi, cũng chẳng cần phải đi ám toán, có phải không? Bởi vì ông là kẻ có danh tiếng đệ nhất trong đệ tử tục gia phái Võ Đang, bởi vì ông là Chung tiên sinh, Chung Vô Cốt.

Chàng bước vào, đóng cửa lại, bắt đầu mò mẫm tìm mồi lửa.

- Thật ra ông vốn là bạn lâu năm của Mộc đạo nhân, nhưng ông cũng không nên lén lút tổ chức Hắc Hồ bang bên ngoài kia, chứ không Mộc đạo nhân làm gì phải đi đối phó với ông?

Vẫn không có tiếng trả lời, nhưng đã có ánh lửa.

Ánh lửa sáng lên, chiếu vào gương mặt một người, một gương mặt xương xẩu chỉ còn thừa miếng da bọc ngoài, cặp mắt sâu hoắm vào như một cái đầu lâu, đang nhìn Lục Tiểu Phụng không chớp mắt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại chúng ta đều đã là người chết cả rồi, cần gì phải đi thanh toán chuyện ân oán lúc xưa, huống gì...

Chàng không nói tiếp.

Giọng của chàng bị ngắt ngang, cây đèn trong tay bỗng tắt ngúm.

Chàng bỗng phát hiện ra, cái vị Chung tiên sinh này là người đã chết thật.

Trong phòng tối như mực, Lục Tiểu Phụng đứng yên không một chút cử động trong bóng tối, chàng cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt, làm như bỗng rớt vào một hầm nước đá.

Đây không phải là hầm nước đá, đây là cái bẫy rập.

Chàng đã nhìn ra, nhưng chàng chẳng còn trốn thoát đi đâu được.

Chàng không còn đường nào để trốn!

Vì vậy chàng bèn ngồi ngay xuống giường, chàng vừa ngồi xuống giường, lập tức bèn nghe bên ngoài có tiếng chân lạo xạo, tiếp theo đó, có người đang gõ cửa:

- Anh ngủ chưa? Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Giọng nói êm ái nhẹ nhàng, chính là giọng của Diệp Linh.

Lục Tiểu Phụng câm miệng.

- Tôi biết anh còn chưa ngủ, sao anh không mở cửa ra?

Giọng của Diệp Linh đã biến thành hung dữ:

- Có phải trong phòng anh đang giấu đàn bà phải không?

Lục Tiểu Phụng rút cuộc thở ra nói:

- Trong nhà này, ngay cả nửa người đàn bà cũng không có, nhưng lại có một người rưỡi chết.

Giọng của Diệp Linh càng hung tợn:

- Tôi đã nói rồi, anh mà dám để đàn bà vào nhà anh, bất kể là sống hay chết cũng vậy, tôi sẽ giết anh ngay.

“Bình” một tiếng, cửa trước đã bị tông ra.

- Đàn bà nơi đây, vốn là đàn bà chết cả.

- Người chết này, tâu xảo lại là đàn ông.

Đèn lại được đốt lên, Diệp Linh rút cuộc đã thấy xác chết:

- Còn nửa người kia đâu?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Còn một nửa người chết kia là tôi!

Diệp Linh nhìn nhìn chàng, rồi lại nhìn nhìn xác chết, cô bỗng nhảy dựng lên:

- Anh giết ông ta phải không? Tại sao anh giết ông ta? Anh có biết ông ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, chàng cũng chẳng cần mở miệng, bên ngoài đã có người trả lời giùm chàng:

- Y biết.

Căn nhà rất nhỏ, cửa cũng rất nhỏ, Diệp Linh đứng chắn trước cửa, người bên ngoài không thể bước vào được.

Nhưng bọn họ còn có cách khác.

Thình lình, lại nghe “bình” thêm một tiếng nữa, Lục Tiểu Phụng chẳng đưa tay ra đỡ gạt gì cả, ngay cả nóc nhà cũng bị sập xuống, người đang ngồi trong nhà bỗng trở thành đang ngồi giữa trời.

Nóc nhà văng ra, rớt trên người chàng, chàng đã chẳng đưa tay ra đỡ, cũng chẳng tránh né gì cả, chỉ bất quá thở ra.

Đây là lần đầu tiên chàng có nhà, và rất có thể là lần cuối cùng.

- Thì ra trên đời này không những có người xui xẻo, mà cũng có căn nhà xui xẻo.

Lục Tiểu Phụng than thở một hồi rồi nói:

- Căn nhà xui xẻo, vì chọn lầm chủ nhà, người xui xẻo, vì chọn lầm bạn bè.

- Người xui xẻo bởi vì người làm chuyện sai lầm.

- Tại sao chuyện gì không làm, lại cứ muốn đi giết y làm gì?

- Ta đã nói cho người biết rồi, dù người biết rõ là y muốn giết người, người cũng không được giết y, nếu không ngay cả ta cũng không tha cho người.

Người nói câu cuối là Hải Kỳ Khoát, còn hai người kia, một người mặt mày trắng trẻo không có râu, y phục hoa lệ, còn một người vừa cao vừa ốm, lưng cong mũi quặp, một người thì gương mặt lúc nào cũng cười cười, tự mình khâm thưởng lấy mình, còn một người thì lúc nào cũng nhăn mày nhăn mặt, ngay cả chính mình cũng không lấy làm ưng ý lắm.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Ai là Biểu Ca?

Gương mặt tròn trịa trắng trẻo của Biểu Ca tuy còn có nụ cười, nhưng y cố ý thở ra:

- May mà ta không phải là biểu ca của người, nếu không, có phải ta đã bị người liên lụy rồi không?

Lục Tiểu Phụng cũng cố ý thở ra:

- May mà người không phải là biểu ca của ta, nếu không, thật ta muốn đùng đầu vào đâu chết cho rồi.

Biểu Ca cười nói:

- Ta bảo đảm người không cần phải đùng đầu tự tử đâu, chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra vô số cách cho người chết.

Y cười càng khoan khoái, y đối với những câu nói mình thốt ra cũng rất lấy làm khâm thưởng lắm, mãn ý lắm.

Một người khác bỗng nói:

- Ta vốn là một quản gia bà, chuyện này ta bắt buộc phải quản vào.

Lão nhăn mày nhăn mặt thở than một hồi:

- Thật ra ta chẳng muốn quản vào cái chuyện trời ơi đất hỡi này, mấy tháng nay ta chẳng có đêm nào ngủ ngon, gần đây lại bị đau lưng, đau răng muốn chết đi được.

Lão không ngớt lâm nhảm phàn nàn than vãn, không những không bằng lòng với sinh hoạt của mình, ngay cả chính mình cũng không ưng bụng tí nào.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Không ngờ rằng người trong Nguyên Lão hội, nói tới là tới ngay ba vị.

Diệp Linh bỗng nói:

- Bốn vị.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Cô cũng là một sao?

Diệp Linh vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Cái ý nghĩa của nguyên lão, là tư cách nguyên lão, không phải là tuổi tác nguyên lão.

Biểu Ca cười nói:

- Nói quá hay.

Quản gia bà nói:

- Lão Đạo Bả Tử không có đây, chỉ cần đa số trong nguyên lão đồng ý, là có thể quyết định được mọi chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Biểu Ca nói:

- Bất kỳ chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đa số là mấy người?

Quản Gia Bà nói:

- Nguyên Lão hội có chín người, đa số tức là năm người.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra nói:

- Hiện tại các người hình như chỉ có bốn.

Quản gia bà nói:

- Năm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chết rồi cũng tính sao?

Biểu Ca nói:

- Nơi đây vốn toàn là người chết, Chung tiên sinh chỉ bắt quá chết thêm lần nữa thế thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy các người có thể quyết định được một chuyện ngay bây giờ?

Quản gia bà nói:

- Chúng ta muốn quyết định người có đáng chết hay không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ tôi không có lấy một cơ hội để biện bạch?

Quản gia bà nói:

- Không.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khò.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Các người xem y có đáng chết không?

Quản gia bà nói:

- Dĩ nhiên là đáng chết.

Biểu Ca nói:

- Chắc là đáng chết rồi.

Hải Kỳ Khoát thở ra:

- Ta xem Chung tiên sinh ý tứ cũng giống các người thôi.

Biểu Ca nói:

- Hiện tại phải xem ý kiến của Diệp cô nương thế nào.

Diệp Linh cắn môi, lấy đuôi mắt liếc qua Lục Tiểu Phụng, ánh mắt ấy là của con mèo đã bắt được con chuột trong móng vuốt của mình.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng người đằng sau khu rừng rậm cất lên:

- Tại sao các người không hỏi thử ý kiến của ta xem thế nào?

Trong khu rừng bỗng có bóng đèn leo lét hiện ra, một thiếu nữ ăn mặc cung trang tay cầm cây đèn lồng bước ra, một người đàn bà đầu tóc thật dài, dáng điệu ra vẻ lười biếng bước đằng sau.

Gương mặt bà ta không đẹp, quan cốt có cao chút đỉnh, miệng có vẻ hơi rộng, cặp mắt mơ mơ màng màng, có vẻ còn chưa tỉnh ngủ lắm.

Bà ta ăn mặc rất tùy tiện, trên người một chiếc áo đen rộng thùng thình, hình như là của đàn ông mặc, chỉ dùng một sợi dây thắt lưng tùy tiện thắt lại, tóc dài xỏa tung ra, cặp đùi trắng nõn để trần, ngay cả giày cũng không thấy mang vào.

Nhưng bà ta chắc chắn là một người đàn bà rất đặc biệt, đa số đàn ông, chỉ cần nhìn bà ta một lần, là lập tức bị hấp dẫn thu hút.

Thấy bà ta đang bước lại, Biểu Ca chau mày, còn Diệp Linh thì đang trề môi, Quản Gia Bà đang gượng cười nói:

- Bà xem y có đáng chết hay không?

Câu trả lời của bà ta rất mau mắn:

- Không.

Diệp Linh vốn đang chưa có ý kiến gì, hiện tại cô đang nhảy chơi chơi lên:

- Sao lại không?

Người đàn bà này cười cười ra dáng lười biếng nói:

- Muốn phán tội chết, phải có chứng cứ chứ, các ngươi có chứng cứ gì?

Quản gia bà nói:

- Thi thể của Chung tiên sinh chính là chứng cứ.

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Ngươi giết người rồi, có đem thi thể giấu trong nhà mình không?

Quản gia bà nhìn nhìn Biểu Ca, Biểu Ca nhìn nhìn Hải Kỳ Khoát, ba người không ai mở miệng ra.

Nhưng Diệp Linh đã nhảy dựng lên nói:

- Bọn họ không có chứng cứ, nhưng ta có.

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Cô có chứng cứ gì?

Diệp Linh nói:

- Chính mắt tôi trông thấy y động thủ.

Câu nói đó vừa thốt ra, không những Lục Tiểu Phụng kinh hãi giật bắn cả người lên, ngay cả bọn Biểu Ca cũng cảm thấy ra ngoài ý liệu.

Người đàn bà mặc áo đen chẳng có vẻ gì trên khuôn mặt cả, bà ta hững hờ nói:

- Dù cô có chính mắt trông thấy y làm chuyện đó cũng không kể được.

Diệp Linh hỏi:

- Ai nói không kể?

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Ta nói đấy.

Ba ta đi dáng lười biếng lại trước mặt Lục Tiểu Phụng, đưa một bàn tay giữ lấy giây thắt lưng, còn bàn tay thì giữ một bên mái tóc:

- Các người có ai không phục, cứ việc lại đây đụng vào ta đi.

Hải Kỳ Khoát thở ra nói:

- Bà nhất định phải làm như vậy sao? Tại sao phải làm vậy?

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Bởi vì ta cao hứng, bởi vì người chẳng có quyền gì xen vào.

Hải Kỳ Khoát trừng mắt lên hỏi:

- Bà nhất định ép chúng ta phải động thủ?

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Người dám sao?

Hải Kỳ Khoát trừng mắt nhìn bà ta, ánh mắt như muốn tóe lửa ra, nhưng lão không dám động một ngón tay nào cả.

Gương mặt của Biểu Ca cũng không còn thấy có nụ cười đâu nữa, gương mặt y xám xanh:

- Hoa quả phụ, tốt nhất người nên hiểu một chút, họ Hải kia còn có chút tình cảm với người, còn ta thì không có đâu.

Hoa quả phụ dùng đuôi mắt liếc y một cái, lạnh lùng nói:

- Người làm gì được ta? Chỉ nhờ vào mấy chiêu kiếm pháp học với Ba Sơn lão đạo, người cũng dám hỗn láo trước mặt ta sao?

Gương mặt xám xanh của Biểu Ca bỗng biến thành đỏ hồng, y bỗng thét lớn lên, rút kiếm ra, rút cây nhuyễn kiếm đeo quanh lưng.

Nhuyễn kiếm đưa vào trong gió vung lên một cái, đã duỗi thẳng ra, kiếm quang loang loáng, y đã xông lại.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ cái gã âm trầm này, lúc cơn giận phát tác lên, lại biến ra hung bạo nóng nảy như vậy.

Nhưng Hoa quả phụ lại biết quá rõ, bàn tay đang nắm giây thắt lưng của bà ta bỗng vung lên, giây thắt lưng mềm xèo bỗng bị bà ta làm cho thẳng đứng như cây bút, như con rắn độc uốn éo lại, cuốn vào thanh kiếm của Biểu Ca.

Chỉ có thép tốt nhất, mới làm ra được nhuyễn kiếm, nào ngờ lưỡi kiếm của y lại cắt không được cả giầy sắt lưng. Bàn tay của Hoa quả phụ lại vung lên một cái, giầy sắt lưng bay ra, phách một tiếng, đánh vào giữa mặt Biểu Ca.

Gương mặt của Biểu Ca đỏ lên, gương mặt của Lục Tiểu Phụng cũng có vẻ đỏ lên.

Chàng bỗng phát hiện ra, phía sau lớp áo của Hoa quả phụ, chẳng thấy có gì cả.

Giầy sắt lưng vung ra, vạt áo tung ra, chỗ trọng yếu trong người bà ta cũng cơ hồ bày cả ra.

Có điều chính bà ta lại chẳng màng gì, bà ta vẫn còn đang ra dáng lười biếng đứng đó:

- Người còn muốn thử thêm lần nữa không?

Biểu Ca quả thật cũng muốn thử thêm lần nữa, tiếc là Quản Gia Bà và Hải Kỳ Khoát đã giữ y lại.

Cổ họng của Hải Kỳ Khoát đang nuốt lên nuốt xuống ừng ực, lão đang tính dùng ánh mắt đẩy vạt áo của Hoa quả phụ ra một bên, nhưng ngay cả một tác cũng đẩy không ra.

Tuổi tác của Hoa quả phụ xem ra cũng không nhỏ, nhưng thân hình của bà ta thì như của một thiếu nữ, chỉ bất quá còn dụ hoặc, còn quyến rũ hơn cả thiếu nữ nhiều.

Hải Kỳ Khoát thở ra, lão cười khổ nói:

- Bà có thể mặc đồ lại đàng hoàng rồi nói chuyện được không?

Hoa quả phụ vẫn trả lời mau mắn:

- Không được.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Tại sao?

Hoa quả phụ nói:

- Bởi vì ta cao hứng, bởi vì người chẳng có quyền gì xen vào.

Quản Gia Bà giành hỏi:

- Ý của người rốt cuộc là sao đây?

Hoa quả phụ nói:

- Ta chẳng muốn thế nào cả, chỉ bất quá, Lục Tiểu Phụng là người chính Lão Dao Bả Tử nhận vào, bất kỳ ai cũng không được giết y, đều phải chờ lão Dao Bả Tử về lại rồi tính sau.

Quản gia bà hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Hoa quả phụ nói:

- Hiện tại dĩ nhiên là ta phải đem y đi.

Diệp Linh đã nhảy dựng lên, nhảy lên càng cao:

- Ngươi dựa vào đâu mà đem y đi?

Hoa quả phụ hững hờ nói:

- Dựa vào giây thắt lưng này của ta.

Diệp Linh hỏi:

- Giây thắt lưng thì làm được gì?

Hoa quả phụ nhẩn nha nói:

- Giây thắt lưng cũng chẳng làm gì, tôi đã chỉ bắt quá bó ngươi lại, lột quần áo ngươi ra, cho Câu Tử nhảy lên người của ngươi.

Gương mặt của Diệp Linh đỏ hồng lên, cô chỉ còn nước dậm chân hần học nói:

- Chị của ta mà về đây, xem ngươi còn dám tung hoành nữa không.

Hoa quả phụ cười cười nói:

- Chỉ tiếc là chị của ngươi còn chưa về, vì vậy ngươi phải trở mắt nhìn ta đem y đi thôi.

Bà ta kéo tay Lục Tiểu Phụng, liếc mắt nhìn chàng nói:

- Chỗ này của tôi có cái giường rất lớn, đủ để hai ta nằm ngủ thoải mái, anh còn không mau mau theo tôi.

Bà ta quả nhiên đem Lục Tiểu Phụng đi thật, mọi người cũng chỉ trở mắt nhìn bọn họ đi thật.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Linh bỗng nói:

- Lão Câu Tử, ngươi có phải là thứ gì không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta không phải thứ gì cả, ta là con người.

Diệp Linh cười nhạt nói:

- Ngươi cũng là con mẹ nó một người sao? Nơi đây rõ ràng chỉ có một mình ngươi đối phó được với con mụ chó cái đó, tại sao ngươi không dám xuất thủ?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Bởi vì ta còn muốn mụ ta ngủ chung giường.

Diệp Linh hỏi:

- Người ham đàn bà đến mức đó?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ham muốn chết đi được.

Diệp Linh nói:

- Được, nếu người giết mẹ ta, ta sẽ ngủ với người, ngủ ba đêm luôn.

Hải Kỳ Khoát cười lên:

- Cô đang ghen đấy à? Cô cũng thích Lục Tiểu Phụng?

Diệp Linh cắn răng, hằn học nói:

- Bất kể ta có ghen hay không, ta nói lần này là giữ lời, ta còn trẻ, con mẹ chó cái kia đã là bà già, ít ra chuyện đó ta còn hơn mẹ ta.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nhưng...

Diệp Linh hỏi:

- Có phải người muốn xem hàng trước? Được!

Cô bỗng xé toạt cái váy quần của mình ra, bày cặp đùi tròn lẳn nõn nà.

Hải Kỳ Khoát nhìn muốn nổ con mắt:

- Ta chỉ thấy được bao nhiêu đó sao?

Diệp Linh nói:

- Nếu người muốn nhìn thêm chỗ khác, đi làm thịt con mẹ chó cái đó trước rồi tính sau.